

Sundhedskommissionen, under hvilken Læge C. er ansat, ikke har noget at udsætte paa hans Virksomhed og ikke fra nogen Side har modtaget Klage over ham, samt til, at Københavns Magistrat, efter at være gjort bekendt med „Hospitalstidende“s Klage, ikke har fundet Anledning til at foretage nogen Undersøgelse.

Sundhedsstyrelsen har ikke gjort mindste Forsøg paa at føre noget reelt Bevis for, at denne Bedømmelse af Læge C. er fejlagtig, men holder sig til ganske almindelige Betragtninger over Morfinisme og Sandsynligheden for Morfinisters Helbredelse og slutter derefter brat sine Overvejelser med at udtale, „at ganske bortset fra Læge C.s Forhold i saa Henseende (i Henseende til Spørgsmaalet om, hvorvidt han endnu bruger Morfin), maa Sundhedsstyrelsen anse det for uforvarligt, at han vedblivende beklæder sin Stilling i Kommunens Tjeneste“, hvorom Magistraten henstilles underrettet!

Hvad endelig angaar Dr. B., er det ligeledes tidligere af mig oplyst, at han i sin Tid har været hengiven til Misbrug af Morfin, Cocain og Alkohol, men at han i lang Tid, og navnlig ogsaa, da han blev ansat i Kommunens Tjeneste, er anset for at være fuldstændig helbredet; denne Antagelses Rigtighed bestyrkes i høj Grad ved forskellige fremskaffede Lægeerklæringer fra Læger, der nøje kende Dr. B.s Forhold (Carlsen, Nørregaard, Offer Petersen), ved en udførlig Udtalelse fra Professor Rosenthal, paa hvis Afdeling Dr. B. nylig har været indlagt, samt Erklæringer fra hans nærmeste foresatte, Karantænelæge Clod Hansen, fra Karantænekommissionen og fra Sundhedskommissionens Formand. Overfor disse Bevisligheder, og særlig Professor Rosenthals Erklæring af 28. November f. A., kan der formentlig kun lægges ringe Vægt paa Sundhedsstyrelsens Formodning om, at Dr. B.s Frygt for Tilbagefald enten maa opfattes som et virkeligt Tilbagefald eller maa skyldes en paa Basis af tidligere Misbrug udviklet mangelfuld Sjælstilstand, og naar Sundhedsstyrelsen ikke des mindre med denne Hypotese som Grundlag kommer til samme Konklusion for Dr. B.s Vedkommende som for de to andre Lægers Vedkommende, at han bør fjernes fra sin Stilling som Karantænelæge saavel som fra sin Stilling i Kommunens Tjeneste, kan Sundhedsstyrelsen neppe forvente Medhold fra nogen Side.

Naar Sundhedsstyrelsen har fremsendt forskellige med „Hospitalstidende“s Redegørelse fulgte Skrivelser fra Overlæge Ludvig Nielsen, Overlæge Rasch, Dr. med. O. Jersild og Læge H. Levy angaaende formentlige diagnostiske Fejltagelser fra Lægerne C.s og B.s Side, og naar Sundhedsstyrelsen i sin Skrivelse til Ministeriet af 9. d. M. yderligere citerer „Hospitalstidende“s Udtalelser om, at disse Lægers Ansættelse „faktisk har medført ulykkelige diagnostiske Fejltagelser og urigtig Behandling“, maa det formodes — uagtet det ikke udtrykkeligt udtales —, at Sundhedsstyrelsen tillægger disse Klager nogen Betydning for Bedømmelse af de omhandlede Lægers Kvalifikationer.

Dette er ikke tilladeligt for Læge C.s Vedkommende, fordi der ikke foreligger nogen som helst bestemt Sigelse, ikke den allermindste Oplysning om nogen virkelig Fejltagelse, men kun en Udtalelse fra Overlæge Raschs Side om, at han har det „Indtryk“, at saadanne Fejltagelser ofte indtræffe,

For Dr. B.s Vedkommende, fordi det, saa længe der ikke foreligger nogen Redegørelse fra Dr. B.s Side for de to eller tre Fejltagelser, for hvilke han sigtes, ikke kan være berettiget paa Forhaand at fælde Dommen alene paa Denuncianternes Paastande,

— endelig for begge Vedkommende, fordi det, selv om der maatte kunne føres fulgyldigt Bevis for, at disse Læger i flere eller færre Tilfælde have gjort sig skyldige i Fejltagelser, er ganske umuligt alene deraf at slutte, at Fejltagelserne skyldes mangelfuld Sjælstilstand, og fordi der ej heller i enkelte forefaldende Diagnosefejl kan findes et Bevis for „grov Uduelighed“ — saa vist som neppe nogen Læge med god Samvittighed kan sige sig fri for nu og da at gøre sig skyldig i Fejltagelser — undertiden ogsaa i „skæbnesvangre“ Fejltagelser.

Naar Sundhedsstyrelsen endelig i Skrivelse af 9. d. M. ogsaa citerer en Udtalelse af „Hospitalstidende“ om, at de paagældende to Læger savne betryggende